

На чело яздѣше царь Калоянъ, заобиколенъ отъ вой-
водитѣ си.

Отъ дѣсната му страна яздѣше пленениятъ импера-
торъ.

Очитѣ на всички бѣха впити съ злорадо любопитство
въ латинеца. Съ потъмнѣло отъ болка и унижение лице,
Бодуенъ бѣ свелъ взоръ надолу. Слънчевитѣ лъчи из-
трѣгваха искри отъ блѣскавото сребро на ризницата и
набедреницитѣ му. Аленото перо на шлема се вѣеше като
пламъкъ надъ сведената му глава. На лѣвото му бедро
висѣше мечъ съ златна дрѣжка, обсипана съ безценни ка-
мъни. Огромниятъ му конъ, облѣченъ въ намѣтка отъ
червенъ сатенъ, която стигаше чакъ до земята, бавно и ъд-
менно пристѣпяше съ тежкитѣ си копита. Отъ време на
време, животното разтрѣсваше, посребренитъ си юзди и
дългото бѣло перо, прикрепено на главата му. Задъ
тѣхъ се точеше безкрайна върволица царска войска,
подирѣ това следваха коли съ плячка, после стотици
пленени кръстоносци. Върху лѣскавитѣ имъ шлемове слън-
цето се отражаваше като въ огледало. Бодри, щастливи,
войскаритѣ пѣеха Симеоновата пѣсенъ...

Отъ време на време, Калоянъ се навеждаше и казваше
по нѣкоя дума на императора. Служеше си съ ромейски
думи и малкото латински слова, които бѣ научилъ отъ пре-
писката съ папата, но повече се обясняваше съ рѣце. По-
казваше му столицата си, тритѣ укрепени хълма, Хемуса.
Въ далечината се чуваше непрестанния звѣнъ на всички
търновски камбани...

А въ това време, между тѣлпата, една нѣжна стройна
жена, съ пламтяща радостъ дирѣше между първитѣ редици
конници. Когато зърна князь Йоанъ усмихнатъ, съ ожу-
рено отъ вѣтъра лице, бузитѣ ѝ пламнаха като тъмни
макове. Съ бързо движение, тя хвърли китката си и се
скри между тѣлпата. Князътъ трепна, улови трендафила,
който падна върху гърдитѣ му и се засмѣ. Но не посмѣ
да се обърне, нито да погледне. Сърдцето му биеше като
безумно. Той знаеше отъ кого е благоуханното цвѣте...